



Եղիշե Չարեանց

Օրերը, որ գնացին, չե՛ն դառնա հիմա

Օրերը, որ գնացին, չե՛ն դառնա հիմա:

Օրերը մեզ բերեցին մենություն ու մահ:

Տխրություններ, որ կյանքում այս` անուն չունին.

Մո՛ւթ էր տագնապը հոգուս, ու կարոտը՝ հին:

Դաշտերի մեջ երկրային, հեռավոր ու մոտ,

Մեզ չէր ժպտում ո՛չ մի լույս ու կրակ աղոտ:

Չգիտեիր, սի՛րտ իմ, որ` խավարում հեռվի

Պետք է երկրի՛ կրակով քո հեռուն վառվի:

Բռնկվել է, սի՛րտ իմ, տե՛ս, քո հեռուն հիմա

Շուրջդ խավար է սակայն, ու մշուշ, ու մահ...

1919-1920
